

Bình yên bên Phật

ISSN: 2734-9195 11:18 23/01/2026

Con mang từng bước chân đến với Người, trên vai dần học cách bỏ xuống những thứ mà người đời đang cố gắng mang lên...

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**

Ngày cuối năm, gió lạnh lùa qua mép cửa, những chùm hoa dại rũ mình uống ánh trăng đêm. Mùa của những **bình yên**, được gọi tên như món quà xoa dịu lòng người, vun vén những giấc mơ còn bỏ ngỏ!

Con khẽ với tay nắm lấy nhánh lá khô đang mọc những chồi non, trở mình tỉnh giấc sau một năm dài ẩn mình trong sương, gió. Người cũng đưa tay đón chút nắng cuối ngày, vẽ lên đó những mong ước lặng thầm, giữa một chiều trầm mặc!

Người và con về nơi Cổ tự, nghe mùa cũ ẩn vào xác lá, nghe an nhiên trong từng nén hương trầm!

Ảnh sưu tầm

Đã bao lần con cùng người đi qua những tổn thương, giữa xuôi ngược đường trần, từ trong những nỗi đau đã chín, người hứa rằng dấu cuộc đời rách nát, người vẫn không để niềm tin mình vụn vỡ, con hiểu rằng, niềm tin đó là ánh sáng dẫn người và con đi qua đêm tối vô minh.

Vết thương nào cũng có những niềm đau và bình yên nào cũng được chữa lành từ sinh khởi, nó không thốt ra bằng sự trống trắng của một tâm hồn đầy rẫy oán than mà bằng sức mạnh nội sinh vững chãi ôn hòa. Nơi được minh chứng bằng chiều sâu tâm hồn, đã đủ lớn, đủ đầy để một ngày vô ưu bình thản.

Lòng người, luôn dài sâu và khó đoán, luôn mâu thuẫn lẫn bất an, ai cũng sợ những tổn thương nhưng lại thích tạo tổn thương cho người khác, ai cũng sợ nỗi buồn nhưng lại thích tôn tạo nỗi buồn. Ta xé nát cuộc đời ra hàng vạn mảnh, đập vỡ lòng tin người đời bằng sự thỏa mãn vô chừng rồi lại oằn mình trước những đón đau tội lỗi.

Từ người, con học được niềm vui trong lời tôn kính, con học được hạnh phúc bằng sự mang ơn. Biết nhìn nghịch duyên như **nhân-quả** công bằng để biết chấp nhận những điều nghiệt ngã. Con không còn nỗi sợ mơ hồ, không còn trần trở trong vòng đua tranh được-mất. Con đã biết cảm ơn cuộc đời, cho con có được tình thương hoan hỷ!

Khi con biến mình thành nhỏ bé, con không còn thấy xung quanh mình chật hẹp, khi con biết nhận khiếm khuyết lỗi lầm, con không còn oán trách nhân sinh.

Mỗi ngày trôi qua, con cố gắng đi gần hơn, gần hơn với dấu chân của Phật, con đi đến với Người bằng những bước chân của một chúng sinh còn lạc loài, còn nhiều khổ đau, còn nhiều ngu muội, còn những vô minh. Con mang từng bước chân đến với Người, trên vai dần học cách bỏ xuống những thứ mà người đời đang cố gắng mang lên...

Từng đợt lá ngoài kia đã rụng xuống cuối thu, trú mình trong những ngày đông giá lạnh để trỗi lên những chồi non khi gió xuân về. Người cũng như chiếc kén nhỏ, chịu thất nghệt ủ mình sau những giông bão để hồi sinh!

Trong ánh sáng khai minh, con học cách tin vào những điều huyền diệu, từ dấu chân hiền lành mà Người vẫn đang dẫn con đi. Con bình an trong sự thanh thản nhiệm màu giữa lòng từ bi của Phật. Người đã giúp con gột rửa những thứ ô uế trong tâm, để con có đủ tình thương dành cho người khác. Con hạnh phúc vì đời này con đã được gặp Người. Được Người nâng đỡ con đi, qua những ngày tối tăm trong vũng lầy **vô minh**, phiền não.

Giữa vùng trũng của lòng người, giữa rách toang hay vỡ nát của niềm tin, con không mong những lời đáp trả, con chỉ muốn về bên Phật, nói với Người là con vẫn bình yên! Con nghe trong sâu thẳm, một giao cảm hiền từ của Người đã xoa dịu tâm con! Người đã cúi xuống nhìn con bằng đôi mắt từ bi, và bàn tay nâng đỡ...

Người dạy con hãy biết thương bằng tình thương trong trẻo. Con nguyện cầu bằng tất cả lòng thành, nguyện cầu cho con được thương người bằng trái tim của người đã từng đổ vỡ, để con đủ thông cảm không làm tổn thương ai. Một buổi sáng! Con nghe hơi thở mình không còn nặng nhọc, con chấp tay, bình lặng trước linh tượng của Người, như bóng đại thụ, như cội tùng thiêng, che chở con qua mưa bão hồng trần!...

Con đến đây và ở lại nơi đây! Nơi con được thương bằng tình thương của Núi, được hiểu bằng tâm hồn của Đất. Nơi tri túc trong con dần được hiện hình, những phôi thai bình yên âm thầm bén rễ.

Những vết thương trong con dần được **chữa lành**, và con vẫn đi, như một chúng sinh qua cuộc lần mò, tìm được ánh sáng trong dòng sông tĩnh thức!

Những ngày cuối năm, nơi ngôi chùa cũ, những chiếc lá cũng trở nên bất động thường hằng. Con lặng nhìn mùa hoa trong sương trắng, nghe từng tiếng Kinh vang trong gió chiều tịch mịch, con thầm nhủ với lòng *“những giông bão rồi sẽ qua đi”* khi con biết giữ cho mình hạt mầm tĩnh lặng. Nơi đó, những nỗi phiền không còn thống thiết, những hành trình viên mãn sẽ được khởi nguồn, nơi con có thể rũ sạch bụi trần, quét sạch âu lo.

Một năm nữa lại về, trong tận cùng vô thủy, dòng lưu trú được hình thành, một mạc như đá núi, như lời cảm niệm thuần thành, vững chãi trước vô biên. Nơi cội rễ của thương yêu bật lên niềm an lạc, và để người về quét bụi trong tâm!

Ngày cuối năm, người khơi lại chén trà, nhóm lên mùi lửa ấm, trả những muộn phiền về theo gió, theo sương. Người đặt vào tay con một niềm cầu an không bằng lời nói, chỉ là ánh mắt hiền từ và nụ cười thật khẽ!

Con tạ ơn Người đã cho con một kiếp nhỏ bé này có được nhân duyên gặp Phật!

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**